

ind takaros
 ortalma örö
 a meglege-
 kis hiveim
 resen fogom
 logy szüleid
 országokban
 elbeszélni.
 vvel ezelőtt
 szaki tájat.
 tva szintén
 gfejtésekkel
 eküldöttnek
 gy még az
 — Popper
 jnálóatomra.
 r már meg-
 s többször
 alán elláto-
 fölkeresitek
 teljesül. —
 na az illető
 se mellett a
 ékelitek. —
 azításokkal
 jtvény nem
 Arisztid.
 a szép, ha-
 ert szépen
 os. rendes
 ek gondos,
 m, ha egy
 g az, hogy
 man vagy-
 melyikő-
 most mult
 osztályba?
 oztam. —
 atkozó ki-
 fordulnod.
 , a miről
 lhettem át
 eg Tima.
 y a »Kis
 elbeszélés
 ddal vagy
 . Szívesen
 — Pap
 ert pusztá
 ettő pedig

(Gyarmat)
 Nagy Len-

Szerkeszti Forgó bácsi.

... KECSÉSEN KILEBBENT. (Lásd a 143. lapon.)

INGOVÁNYOS UTAKON.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

NEM volt az nagy ujság Veronka számára, hogy szigorú hangon, összeránczott homlokkal beszéljenek vele, keményen vallassák és számon kérjék. Még a jó öreg nagymama is megtette egyszer máskor; no, ettől már éppen nem nagyon félt Veronka. Veszedelmesebb volt, mikor az apa ránczolta haragosan össze a homlokát, mert erre legtöbbször nagy zivatar következett és bizony még a menkő is lecsapott Veronkára, kemény büntetés alakjában. De még az sem mindig törte meg a konok leányka csökönyös daczosságát.

Nem rettent meg Veronka attól sem, hogy Vilma néni ránczokba szedte a homlokát. No bizony! Olyan veszedelmes Vilma néni nem lehet, amilyen néha apácska. Végre is mit tehet? Valami büntetést szab ki.

— Jól van, bánom is én! gondolá Veronka. Ha szoba-áristomba csuk, hát ott leszek, ha ugyan kedvem nem kerekedik, hogy megszökjem. Ha nagy leczkét ró rám, hát megtanulom... vagy pedig meg sem tanulom, ha nem tetszik... És ha nem ad ozsonnát, hát böjtölök... ha ugyan böjtölök. Szerez nekem Gabika harapni valót.

Ilyeténképen már előre elkészült minden lehetőségre és teljes elszántsággal várta a büntetést, melyet a néni rá fog mérni. Szinte elámult, mikor nem az következett, hanem Vilma néni nagyon komolyan ugyan és bizony kemény hangon, de nyugodtan így szólt:

— Nagyon megszorítsz, Veronka. Olyan tulajdonságot látok benned, mely

közel jár a gonoszsághoz. De még nem hiszem, hogy gonosz vagy. Csak oktanul csökönyös. Hallgass tehát a jó szóra. Igérem, hogy nem lesz bántódásod, ha szép szerivel elmondod, hol jártál Gabikával az éjjel.

— Nem mondom meg! Semmit sem mondok!

— Akkor tehát meg fogom tudni más módon. Mert azt elgondolhatod, hogy ha egyszer kimondtam, hogy tudni akarom, hát fogom is tudni.

Veronka nem felelt, csak az ajkát bigyesztgette, mintha azt akarta volna mondani:

— Nem fogja biz' azt megtudni, hiába ijesztget.

A néni talán megértette, de csak annyit mondott:

— Vedd elő a könyvedet és tanuld meg a leczkédet. Ha elaludtad a reggelt, most kell pótolnod a mulasztást.

Hát semmi büntetés? Mert hogy a rendes feladványait elvégezze, azt Veronka maga is rendjén valónak találta. Nem egészen tetszett neki a dolog. Lappang mögötte valami. De egyuttal biztatta is magát:

— Nem bánom, akármit forral is. A titkomat nem fogja megtudni. Gabika nem árulja el, tudom. Pedig őt is fogja vallasni.

Ebben csöppet sem tévedett. Vilma néni távozott, miután még így szólt:

— Majd vissza jövök, hogy lássam, elkészültél-e a leczkéddel. És akkor talán még lesz mondani valóm.

Ahá! Bizonyosan addig majd kieszeli, mi legyen a büntetés. Hát csak eszelje ki! Nem fogja Veronkát meglephetni semmivel.

Vilma néni, amint Veronkától távozott, valóban mindjárt Gabikát hívatta. Ezt sem

lepte meg a hívás; tudta, hogy a vallatás el nem maradhat, de el is volt rá készülve teljesen, olyképp, amint még az éjjel tisztába hozta, jót aludván is utána. Nem daczosan, nem is mogorván lépett a néni elé, hanem olyan nyugodtan és vidáman, mint akinek egészen rendben van a szénája. És a néni legelső kérdésére mindjárt azt felelte:

— Kedves nénike, én igazán sajnálom, de nem szólhatok. A Veronka dolga az egész és engemet csak oly föltétellel avatott bele, hogy el nem árulom. Szavamat adtam, meg is tartom.

Nagyon komolyan, szinte ünnepélyesen mondta ezt Gabika, úgy, hogy Vilma néni elmosolyodott.

— Oktondi vagy, fiacskám, mondá. Aki arra adja a szavát, hogy rosszat fog tenni, akkor hibázott, mikor szavát adta és még nagyobb hibát követ el, ha be is váltja.

Gabika a vállát vonogatta, a fejét vakargatta, de nem ingott meg.

— Édes nénikém, nagyon sajnálom... de már csak nem engedhetem, hogy Veronka gyáva árulónak csufolhasson. Ha Veronka beleegyezik, akkor elmondok mindent.

— Buksi! Hiszen akkor Veronka akár maga is elmondhatná.

Már ez annyira igaz volt, hogy mind a ketten nevettek is rajta egy kicsit. Ez a vallatás tehát nem igen volt valami borzasztó és Vilma néni majdnem nyájasan szólt újra:

— Hiába titkolóztok oly nagyon, Gabikám. Azt még nem tudom ugyan pontosan, hol jártatok, de azt igen is jól tudom, mi járatban voltatok. A Puncsi kutyácskát látogattátok meg.

Gabika hamarosan úgy rábámult a nénire, hogy még kevésbé fürkésző tekintet is,

mint a Vilma nénié, leolvasta volna arcáról a vallomást, hogy eltalálta az igazat. Vilma néni pedig jól tudta, mit mond és miért mondja. Már a megelőző napon figyelemmel kísért mindent, megtudta a kertésznétől a kutyácska eltűnését, a szakácsnétől panaszt hallott a pohárszékben levő maradék-ételek megdézsmálásáról, hát ezekből gyanítani kezdett valamit. És most a Gabika nagy megzavarodása bebizonyította, hogy jó nyomon jár.

— No's, hiszed már, hogy nyomán vagyok a nagy titkoknak? kérdé.

Gabika azonban fölocsudott meglepődéséből és megint csak az adott szavára gondolt.

— Én... én nem mondtam semmit kedves nénike.

— Jól van, hát majd később fogsz mondani. Most menj a tanuló-szobába és végezd a leczkédet, ott van Veronka is, hát együtt szépen megfontolhatjátok, nem lesz-e okosabb, ha abba hagyjátok ezt az oktalan titkolózást. Dél tájban majd újra beszélünk róla.

Veronka persze mindjárt azzal a kérdéssel fogadta a belépő Gabikát: vallatta-e már a néni? és keményen tartotta-e magát?

— Hogyne? felelé Gabika önérzetesen. De hát, Veronka, mégis hiba van. Hiszen a néni félig-meddig tudja a dolgot.

És elmondta, amit Vilma nénitől hallott. Veronka eleinte meghökkent, de aztán daczosan szólt:

— Nem tudja, csak gyanítja. Kiszimatolt egyetmást. De többet nem fog megtudni. Puncsikámat el nem veszi.

Mégis nagy szöveget ütött a fejébe, hogy a titka már nem egészen titok. Gyanúsította Gabikát, hogy talán mégis elárul,

valamit, ha nem szándékosan, hát ügyetlenségéből, a mi ellen Gabika erősen védekezett. Pöröltek, vitatkoztak és a szegény lecke persze nagyon rosszul járt, semmit sem tudtak belőle, mire a néni vagy másfél óra múlva belépett.

— Gondoltam, hogy így lesz, mondá. Fontosabb volt, hogy az éjjeli kalandotok-rul tanakodjatok. Remélem, észre tértetek. Hát beszéljtek!

Gabika a vállát vonogatta, Veronka pedig daczosan hallgatott. S Vilma néni így szólt:

— Ugy látom, több idő kell hozzá, hogy helyre csavarjátok azt a buksi kis eszeteket. No's, hát szobaáristomban lesztek, amíg őszinte vallomással nem jösztek hozzám. A házban szabadon járhattok, de ki nem szabad mennetek. Magam fogok rá ügyelni, hogy a parancsomat megtartsátok.

Veronka majdhogy nevetni nem kezdett. No bizony! Elmulatgat ő jól a házban is. Nagy esők idején hányszor rekedtek napokig a szobában! Ezzel ugyan rá nem szorítja a nagy titok elárulására. Ki nem fog ő rajta a nénike.

De nem sokáig gondolkozott így. Ebéd közben történt valami, a mi nagyon meghökkentette. Pedig nagyon egyszerű dolog volt: egy kis tréfás beszéd a nénike és Dezső közt. Dezső urfi ugyanis, egész dél előtt a kertben, mezőn nyargalván, hatalmas étvágygyal ült az ebédhez és akkora porciókat szedett a tányérjára, hogy Vilma néni jóakaró szelidséggel intette:

— Vigyázz, kedves fiam, sok ne legyen! Szeretem, ha jóízűen falatozol; de ugy neki láttál, mintha egy hétig koplaltál volna.

— Egy hétig! kiáltott föl Dezső. Hát lehet egy hétig koplalni, kedves néni? Kibirja azt valaki?

— Lehetséges. Felnőtt ember és állat kibírhatja, bár nagyon elgyöngül. Gyermekek és fiatal állat hamarabb elpusztul. Némely állat, például a kutya, hosszas éhségtől veszttségbe esik és akkor meg sem lehet többé menteni.

Mialatt Dezső és Jolánka érdeklődve hallgatták a néni magyarázatát, Veronka és Gabika megdöbbenve bámultak egymásra. Ugyanegyed gondoltak mind a ketten és Veronka ebéd után az izgatottságtól kipirulva hívta a maga szobájába Gabikát.

— Tennünk kell valamit! Ha mi napokig leszünk itt szoba-áristomban, Puncsika elpusztul!

— Én is gondoltam rá. De mit tehetünk? Ha megkérünk valakit, hogy vigyen a kutuskának enni valót, akkor már elárultuk a rejtekét.

— Nem is bizhatjuk másra. Kiszökünk. Majd csak akad alkalmas pillanat. Lesd te is és szólj!

Gabika nagyon hamar hozott hírt, még pedig azt, hogy a házból kijutni lehetetlen, mert a néni a főajtó elé vitetett székeket és ott himezget Jolánkával. Bizonyosan éppen őket őrzi.

Veronka fölkaczagott.

— Nagyon jól teszi! Ugy hát kimegyünk azon az uton, a melyen a múlt éjjel. Csak a kertész ne legyen itt közel valahol!

Az ablakhoz sietett. Nem látott senkit a kertben, mégis nagy hirtelen oly kétségbeesetten sikoltott fel, hogy Gabika szinte megijedt.

— Mi az no? Mi a baj?

— Nézd, nézd! Ez már mégis borzasztó!

Váltig nézett Gabika, de nem látott semmit.

— A körtefát nézd! kiáltá Veronka.

Ekkor vette észre Gabika a nagy bajt. A körtefának az a két vastag ága, melynek segítségével ki lehetett mászni, — nem volt többé! Napközben lefűrészelték, bizonyosan a néni parancsára. Most már ezen az uton nem lehet többé kiszökni! Még erre is gondolt az a rettenetes Vilma néni! Ez már csakugyan borzasztóság!

De hát már biz' az úgy volt és Veronka nem találta többé csekélységnek a szoba-áristomot. Mert most már mi lesz Puncsikából?! Éhen

hal... már ugyanis betegnek látszott... vesztesség fog kitörni rajta... elpusztul!

Veronka egy ideig toporzékolt mérgében, aztán zokogva dült az ágyára. Gabika zavarodottan nézte sokáig, de mert ő benne

nem tombolt olyan vad indulat, lassacskán mégis össze szedte az eszét és mikor Veronka már abba hagyta a sirást, így szólt hozzá:

A KIS-KIRÁLY. (Lásd a 139. lapon.)

len düh szinte eltorzította az arcát. Érezte, hogy a dacz és csökönyösség ezuttal semmit sem használ, vesztét okozza vele kedves Puncsikájának. Pedig szerette, igazán szerette kedves kutyuskáját.

— Veruskám, én azt hiszem, hogy most már minden hiába, elvesztettük a csatát. Ez a fortélyos Vilma néni jól tudta, mit csinál. Így kényszerít rá, hogy fölfedezd előtte a titkot.

— Nem teszem! Nem! Azért sem! Soha!

— Hát veszni hagyod Puncsikát?

— Inkább veszen!

— Akkor nem is szeretted igazán. Én nem veszem a lelkemre, hogy az a szegény kutyácska nyomorultán elpusztuljon. Mi hasznod belőle, ha kimult?

Veronka sápadtan bámult a testvérére. A tehetet-

— De hát mit csináljak!? kiáltott föl kétségbeesetten.

Gabika az ő nagyobb nyugodtságával egészen fölül kerekedett és roppant böles és komoly képpel mondá:

— Már biz itt nincs más hátra, mint megvallani mindent Vilma néninek és megkérni, hogy gondját viselhessük Puncsikának továbbra is.

— De akkor elveszik! És el is viszik! Nem lehet! Én nem adom az én Puncsikámat!

— Legyen eszed, Veronkám! Vilma néni akár egy hétig is itt tarthat bennünket áristomban, az alatt Punci okvetlenül elpusztul. És te leszel az oka.

Ezt Veronka kénytelen volt belátni. Voltaképen haragudott is Gabikára, hogy ez így rábeszéli a siralmas meghódolásra; de nem tudott semmi ellenvetést találni. És hát hogy is legyen? Oda álljon a néni elé és szépen alázatosan bocsánatot kérjen, aztán elmondjon mindent! Mikor alig néhány órával ezelőtt oly daczos határozottsággal jelentette ki, hogy semmit sem fog megvallani!

— Nem, nem! Azt nem tudom megtenni, kiáltott fel toporzékolva.

— No, azon könnyen segíthetünk, szólt Gabika. Ha akarod, elmondom én Vilma néninek. Te aztán kurtán áteshetsz az egészen.

Ez félig-meddig tetszett Veronkának. Ha már nincs más menekülés, legalább ne ő mondja el a keserves vallomást.

— Jól van, mondá. — Hát menj és mondd el. De egy föltételt ki kell kötnöd: azt, hogy Puncsika az enyém maradjon és itt a háznál tarthassam.

Gabika elvállalta a megbizást és elindult bünbánó követségbe. Ha tudta volna, mi lesz a jó szándéku vállalkozásából!

(Folytatása következik.)

HOL A HIBA?

(Képpel a 137. lapon.)

*Gyere, Pufi, itt a hírlap,
És van itt két pápaszem,
Neked is, meg magamnak is —
Az orrunkra fölteszem.*

*No, ez furcsa! Nézem, nézem
A betűket, — hasztalan.
Olvadni nem tudok. Már itt
Bizonyosan hiba van.*

*Te is ugy vagy? Semmi kétség,
Hogy a pápaszem hibás,
Hisz nem tudja elvégezni
Helyettünk az — olvasást.*

A LISZKOVAI BARLANG.

— Elbeszélés. —

Irta Sarolta néni.

KÉT bérkocsi állt meg Fenyőliget fürdőnek az árnyas parkja előtt. Az elsőből egy körülbelől 12 éves fiu, egy kisebb leányka és egy beteges arczu nő szállt ki, míg a másiktól egy vidám, nyílt tekintetű nagyobb fiu ugrott le s miután gyöngéd gondoskodással kisegítette a vele lévő hölgyet, az elsőhöz sietett és meleg részvétellel tudakolá, hogy a hosszú ut nem fárasztotta-e ki? A csöngettyü hangjára, mely a vendégek érkezését jelentette, a házból tisztes külsejű asszony sietett feléjük és kulcsait csörgetve, elvezette őket a már előre megrendelt lakásukba.

Váryné és testvére Bánhidyné elégedetten néztek körül a tiszta, kedves kis lakásban s rövid idő mulva már rendezget ve

rakosgatva jártak-keltek, a gyermekek pedig kíváncsian nézegettek ki az ablakon.

— Csakhogy itt vagyunk! szolt a leányka. Milyen pompás lesz itt! Alig várom, hogy künn lehessek az árnyas fák alatt.

A kisebbik fiu gunyosan mosolygott.

— Hát te nem örülsz, Béla? kérdé csodálkozva a kis leány.

— Minek örüljek? kérdé amaz. — Nem ilyennek képzeltem én Fenyőligetet!

— Hát milyennek?

— Egészen másfélének. Unalmas fészek lesz ez, azt már előre mondhatom. Semmi érdekeset sem láttam idáig.

— Ugyan mit is láthattál volna azon a kis uton, a kocsiút idáig? kérdé a nagyobbik fiu, hozzájok lépve. — Majd körül járjuk az egészet, akkor mondj ítéletet!

— Ugy-e, Zoltán, engem is magaddal viszel? kérdé a leányka, hizelegve fonván karjait a fiu nyaka köré.

— Természetesen, Sárrikám! Sőt még a Vicza babádat is megsétáltatjuk, felelt Zoltán.

— Jaj de aranyos jó fiu vagy, Zoltán! szolt a kis leány s kiszaladt a szobából.

— No, már azt csak nem teszed, szolt Béla, hogy a Sárrika babáját is megsétáltassad.

— Miért ne? kérdé Zoltán. — Tán szégyelni való az?

— Ugyan ne játszd mindig az erényhóst! Mindig máskép cselekszel, mint más fiuk.

— És miért ne tehednéd te ugyanazt, amit én?

Béla felelni akart, de édes anyja hívó szavára kisietett a szobából.

Néhány nap mulva már otthonosak voltak a fürdőhelyen. A zenészek pavillonja körül vidám gyermeksereg ugrált, játszott, vagy hallgatta a szebbnél szebb magyar dalokat. Sárrika egy vele egyivásu leánnyal tánczra kerekedett és ugyancsak tüzesen ropták ám a csárdást! Sárrika és kis barátnője, Lillyke, elválhatlanok, amióta mamáik a fürdőben megismerkedtek. A Lillyke mamája két leányával, Lillikével és a már nagyocska Piroskával, szintén Fenyőligeten nyaralt; hamar ment az ismerkedés, és majdnem az egész napot együtt töltötték, Béla nagy bosszúságára. Mert ő Piroskával mihamar hadi lábba került, másrészt meg semmi mulatságot sem talált a Sárrika és Lillyke játékaiban. Zoltán? Az már épen unalmas fráter volt az ő szemében, mert vagy a lányokkal mulatott, sétált, vagy pedig egy szintén ott nyaraló tanárral tett hosszú kirándulásokat, melyekről rendesen ritka kövekkel és növényekkel tértek haza. Zoltán nagy figyelemmel hallgatta a tanárt, a ki utazásairól sok érdekeset tudott beszélni. Viszont a tanár nagyon megszerette a tudnivaló, élénk eszű fiut és szívesen látta maga mellett. Bélát is hívogatta Zoltán, de az gunyosan szolt:

— Menj velem, ha tetszik, én ugyan nem megyek. Semmi kedvem hozzá, hogy tudós értekezleteket hallgassak. Most vakáció van!

Unatkozva sétált Béla egy napon, kezeit lóbálva és mind messzebb távozva a zenétől; végre gondolatokba merülten egy padra ült. Egyszerre halk beszélgetést hallott. Körülnézett, de senkit sem látott.

— Ej, de fura dolog ez! szolt magában. Ki beszél itt?

Vizsgálódva nézett körül, aztán hangos kacajra fakadt.

— No, volna min mulatni a fiuknak, ha megtudnák!

Mögötte fenyőcsoport állt, ennek közepén ülőhelyek voltak, de az ott ülőket a fák ágai teljesen eltakarták.

— Ohó barátocskám! kiáltott feléje egy durva hang. Hogy mersz rajtunk nevetni?

Béla föltekintett és két fiut látott közeledni.

— Eszem ágában sem volt, hogy rajtak nevessek, felelé.

— Hiába tagadod, hallottuk. Ugy-e, Karcsi?

— Hogy nevettem, az igaz, de saját magamon nevettem; titeket nem is láttalak.

— Természetes, mert itt bent beszélgettünk; de kilested a beszédünket és azon neveltél.

— Nem szoktam hallgatózni, kiáltott fel Béla erélyesen. Saját magamon pedig azért nevettem, mert nem ismervén e helyet, álmélkodtam és megszeppentem, hogy nem látok senkit, de hangokat mégis hallok.

— Az már más! Nem szépítéd magadat. Ugy látom, jó pajtások lehettünk volna.

— És miért ne lehetnénk jó pajtások? kérde Béla.

— Mert én holnap már elutazom.

— De kár! Magam is szerettem volna valami jó pajtást.

— Itt van Karcsi, az ő szülei állandóan itt laknak, vele megkötheted a barátságot. Ismer ő itt minden zugot, jól elmulathatsz vele.

Béla és Karcsi kezét fogtak.

— Így ni, kész a barátság, szólt a másik idegen fiu. És Fenyőliget legérdekesebb kiránduló helyét, a liskovai barlangot, megnézzétek ám!

— Barlang? kérde érdeklődve Béla. — Azt okvetlenül meg kell néznünk. Nincs messze?

Tra — ra, tra — ra! Kürtszó hangzott a ház felől.

— Itt a posta! Lássuk, mit hozott? — kiáltott Béla.

Sietett a posta-szoba felé, honnan Sárika és Lillyke szaladtak eléje, az előbbi levelet szorongatva kezében, a másik meg a »Kis-Lap«-ját lobogtatva.

Másnap reggel a kutnál mind együtt voltak a gyermekek, iszogattak az ásványvizből és tüzesen vitatkoztak valami felett.

— Ugyan hogy mondhat kis fiu létére ilyet? kérde egy csinos, nyulánk leány.

— Kis fiu! pattant fel Béla. Kikérem magamnak, Piroska kisasszony! Én nem vagyok kis fiu.

— Oh bocsánat, Váry ur! Biz' én azt hittem, hogy még csak a második gymnasiumot végezte.

A lányok kaczagtak. Béla csak annál mérgesebb lett.

— Mi az, mi történt itt? kérde Zoltán, aki most érkezett közéjük.

— Béla azt állítja, hogy ez a viz egészségtelen, mert vascsövön fut végig, felelt Piroska.

— Igen, de Piroska engem kis fiunak csufolt, duzzogott Béla.

— Már ez igazán rettentő sértés! szólt Zoltán mosolyogva. Piroska igazságszeretéről fel is teszem, hogy bocsánatot fog kérni.

— Még te is gunyolsz? — Különben pedig azt állítottam és állítom újra, hogy ez a viz egészségtelen. Hanem a parkon túl, a réten, van egy forrás, az a földből bugyog ki,

(Folytatása a 138. lapon.)

Szám.

la. —
Nincs

ngzott

? —

árika
evelet
Kis-

gyütt
vány-
elett.
étére
y.
érem
nem

azt
ma-

nnál

ltán,

rész-
elett

nak

zolt
ete-
fog

dig
viz
ten,
ki,

HOL A HIBA? (Lásd a 134. lapon.)

(Folytatás a 136. laphoz.)

ott kell inni. Az semmi káros részeket sem szedhet magába. A fürdő-vendégek közül is sokan isszák. Tehát mások is gondolkoznak úgy, mint én.

— Csak nem gondolod, szólott Zoltán, hogy a fűdőorvos ajánlaná ezt a vizet, ha egészségtelen lenne?

— Nekem mindegy, akármit ajánl. Én ott iszom és nem itt.

— Mi meg ennél maradunk, ugy-e, lányok? szólott Zoltán, a poharát megtöltve.

— Én pedig nem sajnálom a fáradságot s elsétálok az én forrásomhoz.

— Nézzük meg mi is a Béla forrását, szólott Piroska, a kis lányokat kézen fogva.

Lassu léptekkel elindultak.

— Jó reggelt, Béla! kiáltott egy fiu feléjük.

— Ki ez a fiu? kérdé Zoltán.

— Tegnap ismerkedtem meg vele a parkban. Még nem tudom, kicsoda.

— Vigyázz, Béla! Ismeretséget nem kell elhamarkodva kötni. Az ember könnyen rossz társaságba keveredhetik.

— Ugyan mért lenne ez rossz társaság? Örülök, hogy hozzám való fiura akadtam. Eddig úgy is majd megölt az unalom.

— Magadra vess, ha unatkozol. Miért nem csatlakozol hozzám, vagy a lányokhoz?

— A lányokhoz? Köszönöm, nem kérek belőle. Piroska untat, a Sárika babadajkája pedig nem akarok lenni.

— Hát miért nem jössz velem?

— No még csak az kellene! Cseberből vederbe! Itt Piroska, ott meg a te tudós tanárod tart előadásokat. De már abból nem kérek. Inkább mulatok Karcival.

— Jó, csak meg ne bánd. Nekem nem tetszik ennek a te Karcsi barátodnak az ábrázata.

— Szeretném is azt a fiut látni, aki a te magas tetszésedet megnyeri! Különben pedig nem is veled kíván Karcsi pajtáskodni, hanem velem.

— Nekem nem is kellene.

Ez alatt lassan előre haladtak, követve a lányoktól... Kiértek a parkból, átmentek az uton s a rétre jutottak. Béla előre sietett, hogy a poharát megmerítse.

Piroska hirtelen kacagásba tört ki.

— Nagyon helyes, Váry ur! Csak tessék megmeríteni a poharát! Most már magam is hiszem, hogy ennek a viznek a gyógyhatása messzire túlhaladja a parkban levőét.

Béla boszusan állt meg, míg a többiek nevetve nézték a látványt, mely itt feltárult előttük. Hogy is ne? A forrásban, melyet eddig egy facsoport takart el a szemök elől, egész sereg parasztlányka lubiczolt, felkavarva a máskor tiszta viztükröt, míg körülöttük sok-sok liba gáogott és szintén pacskolt a vízben.

— Ostoba gyerkőczök! dühöngött Béla. Épp ide köllött tereelniök a libákat! Panaszt tesztek az igazgatónál!

— Azt ugyan hiába teszed, szólott Zoltán. Ezek a gyermekek teljes joggal lubiczkolnak itt, mert ez a rét már az ő falujok tulajdona; a fürdő igazgatója itt nem parancsol.

— Ezek a gyermekek is felismerték ennek a viznek a páratlan hatását és felhasználják gyógycélokra, tréfálózott Piroska.

— Ne gunyoljon, Piroska! meg találja bánni!

— No, csak nem ver meg?! évődött Piroska.

— Majd akad még alkalom, amikor nem nevet.

— Ugyan, Béla! Illik így feleselni? szólt közbe Zoltán.

— Illik nem illik, bánom is én!

A gyermekek nevetgélve fordultak haza felé, kísérve a parasztlánykák bámuló tekintetétől, akik el nem tudták képzelni, hogy az az urfi miért volt olyan nagyon dühös?

Délutánra kirándulást terveztek a hegyek közé. Béla meghívására Karcsi is hozzájuk csatlakozott. Zoltán volt megbizva a felügyelettel.

Vidám zsvajjal indultak meg. A parkból kiérve, virágos réten vezetett utjuk; túl a patakon beértek a hegyek közé s mellettök vigan csörgedezett a kis patak, hol csendesen locsogva, hol meg zugva a sziklás ágyában. A két hegyoldal lassanként olyan szűkre szorult össze, hogy a patak mentén hely sem jutott a gyalogutnak, mely most a hegyoldalon vezetett tovább.

A lányok bokrétát kötöttek mezei virágokból, melyek mindenféle színben pompáztak körülöttük.

— Ismeri ezt a virágot, Béla? kérde Piroska, egy virágot leszakítva.

— Már hogyan ismerném? Harangvirág.

— És a latin neve mi?

Béla hallgatott.

— Lám, nem tudja. A latin neve Campanulla. Ennek a kék virágnak a neve pedig Gentiana; nagyon szépeket találnak Erdélyben, a Csiki havasokon.

— Igen is, profeszor kisasszony! gunyolódott Béla és könyörtelenül lefejezte a virágot.

— Szegény kis virág! sajnálkozott Piroska és fölvette a földről. Miért verte le? Czel-talanul a virágot sem szabad elpusztítani. Ez szivtelenség!

Béla nagyot nevetve sietett előre.

Utjuk egyre fárasztóbbra vált, már csak kapaszkodva tudtak följebb jutni a meredek hegyoldalon. Alattuk zugva, tajtékozva, apró zuhatagokban rohant a kis patak.

— Forduljunk vissza, ajánlotta Zoltán.

— Ne, még ne! kiálták mind a többiek. Kapaszkodtak hát tovább, még feljebb.

(Folytatása következik.)

A KIS-KIRÁLY.

(Képpel a 133. lapon.)

*Ott ül a trónusán, — bár, nem tagadhatom,
Hasonlít ez a trón babaszékhez nagyon.*

*De akármilyen is a trónus, annyi áll:
Az, aki benne ül, hatalmas kis-király.*

*Az egész ház csak az ő parancsát lesi,
Mama, dada, testvér mind kedvét keresi.*

*Nem is szól, mert biz' még — nem tud;
csak gögicsél,
Résen kell állni hát minden intésnél.*

*Sjaj, ha a mit kíván, tüstént nem kapja meg!
Tombol a kis zsarnok, az egész ház remeg.*

*De nem mindig tombol, nem mindig zsar-
nok ám,
Sokszor nyájas mosoly is játszik ajakán.*

*S oly vigan tapsikol, oly kedvesen gagyog!
Szemében oly derűs ártatlan fény ragyog!*

*Kinyújtja karjait apa, mama felé,
Sikongva ujjong, hogy őket megölelé.*

*Ki nyájasan közelg, annak megengedi,
Hogy dédelgesse és kedveskedjék neki.*

*S így ha mosolyg vagy ha szája sirásra áll:
Egykép uralkodik mindig a kis-király.*

ORRMÁNYOSKA TÁNCZA.

— Vig állat-beszélyke. —

(Képekkel a czimlapon s a 140., 141. és 142. lapokon.)

NAGY volt a mozgolódás, érdeklődés az összes négylábuak világában. Mindenki nagyon el volt foglalva, de nem a rendes dolgával. Minden tisztáson, mezőn a legritkább művészeti gyakorlatok folytak.

Itt Nyuszikáék végeztek ugró próbákat, amott Mókusék rud-mászást; ismét más zugból szavalás hangzott, a Békáké ének-kara pedig még késő éjszaka is gyakorolta a legujabb és legszebb nótákat.

Igen, mert nagy műkedvelő előadás volt készülöben és mindenki közre működhetett, aki valamelyes művészi képességet érzett magában. Aki nem akart szerepelni, azt

... A KÖSZÖNÉSÉT ALIG FOGADTA. (Lásd az 141. lapon.)

mint nézőt látták szívesen, mert hát az is szükséges, különben ki tapsolna? Pedig lesz ám mit tapsolni, kivált hogy Orrmányoska elefánt kisasszony is megígérte a közreműködését.

— Táncolni fog! Hallottátok?

— Nagyszerű lesz!

Mert már régóta hire járt az Orrmányoska remek tánczának, csak hogy eddig persze csupán bizalmas ismerősei

gyönyörködhettek benne. Maczkó bácsinak, a főrendezőnek nagy kérésére és könyörgésére Orrmányoska kegyesen megígérte, hogy föl fog lépni nyilvánosan, még pedig Szarvorru ur és Teve kisasszony társaságában nagyszerű hármastáncot fognak bemutatni.

Ez mind nagyon szép volt, jó volt, a próbák és készülétek buzgón folytak; de titokban bizony neheztelés, duzzogás is

akadt, még pedig — sajnálom, de meg köll mondanom, mikor igaz, — az Orrmányoska kisasszony rátartósága miatt. Mert hát nagyon rátartós volt a kisasszony, sőt, mi tagadás, kevélynek is bátran mondhatták. Kivált mióta hallotta, mily feszülten várják az ő gyönyörű tánczát. Holmi szerényebb népséggel, farkassal, kenguruval szóba sem állt, de még a tekintélyes jó öreg Viziló ur köszönését is alig fogadta (Lásd a képet a 140. lapon.), olyan fenn hordta az orrát, vagyis a fölkunkoritott orrmányát.

No, Viziló ur nem sokat törődött vele, inkább nevetett rajta. De már Teve kisasszony ugyancsak megapprehendált, mikor a próbáknál Orrmányoska kisasszony csak úgy félvállról beszélt vele és folyvást aggatózott, hogy Teve kisasszony és Szarvorru ur milyen ügyetlenek.

— Bizony sajnálom, hogy vállalkoztam a tánczra veletek; mindent el fogtok rontani, mondá foghegyről.

Es ha még csak a szónál marad! De mikor szereplő társai nem lejtettek a ked-

... UJRA MEG UJRA PRÓBÁLTAK.

vére, úgy fölön legyintette őket az orrmányával, hogy még másnap is zugott bele a fejök. Teve kisasszony rendesen nagyon jámbor és szelid volt ugyan, de ha egyszer megharagudott, nagyon dühös is tudott lenni; Szarvorru ur nem különben. Csak-hogy Orrmányoskával kikötni nem igen mertek.

Nem szólt tehát egyikük sem, elfojtotta a bossúságát, de a próba után Teve kisasszony és Szarvorru ur sokáig sétáltak

külön és élénken tanácskoztak valamiről. És Orrmányoska kisasszony jól teszi vala, ha figyel rá, milyen alattomos, kárörvendő pillantást vetnek rá tánczos társai. De amilyen elbizakodott volt, nem is hederít rá.

Már a főpróbára került a sor, de Orrmányoska kisasszony még folyvást elégedetlen volt a tánczos társaival. Ujra meg újra próbáltak, Orrmányoska újra meg újra mutatta nekik, hogyan köll kecsesen szök-

décselni; de Szarvorru ur és Teve kisasszony a főpróbán még annyit sem tudtak, mint azelőtt. No de legalább maguk is belátták, mert amikor Orrmányoska kisasszony megint gorombáskodott velök, Teve kisasszony csodálatos szerénységgel és szelidséggel így szólt:

— Igazad van, kedves Orrmányoska, mi nem vagyunk méltók, hogy veled együtt lépünk a közönség elé. Gondultunk is már Szarvorru urral valamit.

— Ugyan mit? szólt Orrmányoska megvetőleg. Képzelem, valami oktalanságot. Mert változtatni most már a műsoron nem lehet, már ki van nyomtatva, szét van osztva, hát meg is köll tartani. Ugy illik.

— Természetesen. Igazad van. Nem is akarjuk megzavarni a rendet. Ugy eszeltük ki, hogy mi ki lépünk ugyan veled a színpadra, de aztán hátul maradunk és csak ott illegetjük billegetjük egy kicsit magunkat, mintha tánczolnánk. Te pedig előbbre szökkensz és igazában solot

fogsz táncolni. Ebben aztán mindenki gyönyörködni fog, a mi ügyetlenségünk nem fogja zavarni a diadalodat és olyan dicsőséget aratsz, amelyet méltán megérdemelsz.

Az a nagy önzetlenség, hogy Teve kisasszony és Szarvorru ur semmi részt sem kívánnak a dicsőségből, némiképen föltűnt ugyan Orrmányoska kisasszonynak, de az ajánlattal nagyon meg volt elégedve. Minden taps, koszorú, dicsőség neki egymagának fog jutni. Ugy is van rendjén.

— No, ezt eléggé okosan eszeltétek ki, mondá kegyesen. Nem bánom, legyen úgy!

És nagyon elégedetten mosolygott. De Teve kisasszony és Szarvorru ur is!

Végre fölvirradt a nagy nap, messze földről oda sereglett a néző közönség. Még a madarak is, ámbar hivatalosak sem voltak, ellepték a fák ágait, mint afféle ingyenes nézők. De hát nem lehetett rajtok a belépti díjat megvenni, mert mihelyt Majom urfi, a jegyszédő, fölkapaszkodott hozzájuk, hogy fizessenek, hát biz a kópék fölrebbentek és a szomszéd fára telepedtek.

— Hagyd el, Majom öcsém, dörmögte Maczkó bácsi főrendező ur. Az ilyen szárnyas népség nem gavallér uri nép, nem szeret fizetni. Talán nincs is apró pénzők az istenadtáknak. Hát csak hadd nézzék ingyen az előadást.

Kezdjük el!

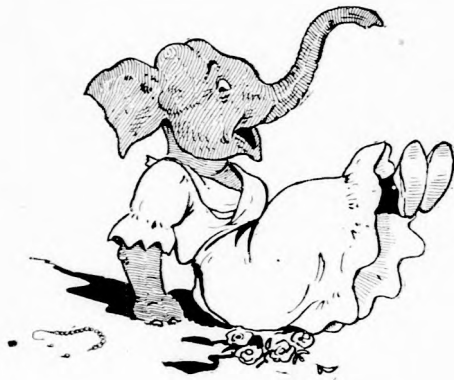
A béka-dalárda éneke nyitotta meg a sort. Az volt ám a kardal! A hallgatóság szinte ájuldozott a gyönyörűségtől, sokan végül már a fülüket is bedugták. Volt is taps olyan, hogy a madárhallgatóság mind felröppent ijedtében. Azután Nyuszkikák futó és ugró versenye következett, utána pedig Mókusék karómászó produk-

ciója. Mind nagyon tetszett, valamint a hiénák karéneke is, melylyel a műsor első része véget ért.

Most szünet következett, melynek türelmetlenül várták a végét, mert most jön sorra a legszebb produkció, az Orrmányoska remek tánca. A szünet alatt Szarvorru ur narancsot kínálgatott frissítőül jobbra-balra.

— Nagyon figyelmes gavallér ez a Szarvorru ur, szólt a kenguru.

— Igaz, igaz, jegyzé meg a párducz. — De én nem igen kedvelem a gyümölcsöt. Köszönöm, kedves Szarvorru barátom, nem élek vele.

... LECSÜCSÜLT A FÖLDRE.
(Lásd a 143. lapon.)

— Oh, én nagyon szeretem! mondá Teve kisasszony és mindjárt hármat is vett.

Jóízűen eszegettek és Teve kisasszony, mint egyik szereplő, a színpadon is sétál-gathatott e közben. És mint a többiek, úgy ő is eldobálta a narancs héját, ahol éppen járt. Ez bizony rossz szokás, nem tagadom és Teve kisasszony több illedel-met tudhatott volna; de annyira nem gon-dolt vele, hogy éppen a színpad közepén dobált el legtöbbit. A nagy zsbongásban nem ügyelt arra senki.

Véget ért a szünet, kezdődött újra az előadás. Ezuttal a sakálók kezdték meg a sort kitünően betanult üvöltő karénekkal. A hozzáértők nagyon dicsérték is, de a szegény sakálók, sajna, mégsem részesültek a megérdemelt elismerésben, mert a közön-ség már türelmetlenkedett.

— Elég volt! Lássuk a tánczot!

— Lássuk Orrmányoska kisasszonyt! Azért jöttünk!

Hallotta ezt a színpad mögött Orrmá-nyoska is és büszkén nézett jobbra-balra. Teve kisasszony és Szarvorru ur szerényen álltak mögötte, hogy mint tánczos társai kikísérjék.

— Helyesen rendeztük, hogy ti hátul maradjatok, mondá Orrmányoska kisasszony. Ime, a közönség csak engemet kíván látni.

A rendező megadta a jelt, Orrmányoska kisasszony kecsesen kilebbent (Lásd a ké-pet a czímlapon.), míg Teve kisasszony és Szarvorru ur csak jó messze hátul kullog-tak; nem is tolakodtak aztán előre. Biz-ök éppenséggel nem is tánczoltak, hanem feszült figyelemmel kísérték az Orrmá-nyoska tánczát.

Szépen is indult ez, Orrmányoska össze-szedte minden művészetét, hogy megfeleljen a nagy várakozásnak. Gyönyörűen perdült-fordult már nehányszor, aztán diadalmas mosolylyal keringeni kezdett, mikor egy-szerre csak narancshéjra lépett, megcsuszott és bumz! hirtelen elesett, lecsücsült a földre (Lásd a képet a 142. lapon), akkorát koppanva, hogy szinte megrengett a föld bele. Mert hát bájos és kecses volt Orrmá-

nyoska kisasszony, de nyomott is ám egy pár száz kilót.

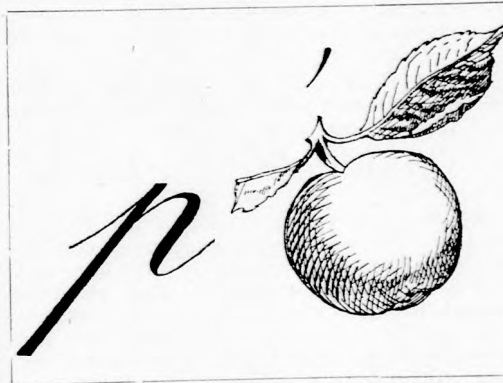
Roppant kaczagás, hahotázás támadt.

— Ennyit tud? No bizony! Gyönyörű tánczosnő, aki lecsücsül!

Csufolták, gunyolták, minden rend fel-bomlott s nagy zenebona támadt. Orrmá-nyoska kisasszony nagy nehezen föltápász-kodott és szégyenében sirva bömbölve futott haza. És soha sem kérkedett többé a tan-czával, csak tünődött: hogyan került oda az a szerencsétlen narancshéj, mely a buká-sát okozta?

Teve kisasszony és Szarvorru ur nagyon jámbor képet mutattak, mikor e sajnós baleset szóba került előttük. De egymás közt hamiskásan nevetgéltek. Bizonyosan tudták, miért.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Ifjusági Emléklapok“.

Költemények és elbeszélések, az ifjuság számára gyűjtötte Füßy Tamás. Színes táblába kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 7-dik számá-ban közölt találós kérdések megfejtése

Hintó, sajtó, ajtó, Ottó, iktató (végrehajtó), futó, Kató, hajtó.

Helyesen fejtették meg: Szakáll Paula, Garai Lujza és Mariska, Scheiber Etelka,

Kiss Margitka, Kilényi Jolánka, Agfalvi Endre, Csascher Mariska, Jörg Mariska, Dick Zsiga, Véghelyi Lajoska, Fodor Lenke, Klein Mariska, Kövesi Jenő, Altstock Hugó, Hoffmann Valika és Elemér, Mérey Dalma, Jantsits Jolánka, Tibor és Bandi, Soltész Juezika, Gerber Erzsé és Klárka, Popper Edith és Ella, Fellegi Vilmos, Krámer Irén, Temesváry Laczika, Ybl Ida és Márta, Bakos Ilona, Háry Irén és Julia, Thaly Flóra, Kubinka Béla, Hatschek Adrienne, Bayer Anti, Szvéték Ilonka, Friedmann Ernő, Medveczky Gyurika és Sándorka, Schnabel János és Béla, Kummerer Paula, Kerekes György, Schuch Ilus, Poór Erna, Dominig Ilonka és Erzsike, Pap Lilike, Veress Gizi és Józsi, Purgly Alice, Csongrády Ilonka és Attila, Kontur Noémi, ifj. Kovács Ede, Nagy Lenke, Vilma és Ernő, Imre Lajos, Vidonyi Annuska és Ilonka, Szentiványi Marianne és Ella, Márkus Böske, ifj. Metzger Ede, Kovács Irén, Somogyi Jolán és Jenő, Ranschburg Béla és Pál, Kuffler Lajos.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertesek lettek *Hoffmann Valika és Elemér, Jolsán*, kiknek a jutalom-könyvet (*Robinson Crusoe élete és kalandjai*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színnyomatu képpel és számos szövegrajzzal, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

A *KIS LAP* LXI. köt. 6-dik számában közölt rejtvény megfejtését meg beküldték: Richon Mariska, Háry Irén és Julia, Kummerer Paula.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Komlós György. Az Andersen meséi nagyon, nagyon régóta ismeretek, magyarul is megjelenetek, még pedig jeles fordításban. Főleg azoknak fordításával fáradnod. — **Egy kis száraz** budapesti olvasóm beküldte a 7. számban közölt rejtvény megfejtését, de a nevét hiába fogja a megfejtők jegyzékében keresni, még pedig azért, mert — nem írta alá. Ki az? Talán magára ismer, ha megjegyzem, hogy a levelező lapján nemcsak a megfejtett szöveget írta le, hanem mindegyik elébe a föladványt is. — **Giling-galang** stb. A hatból egy sem vált be. Mind egyformán mélyen alatta maradt a közölhetőség mértékének, úgy tartalom, mint verselés tekintetében. Nem is biztathatjuk, hogy folytassa. — **Poór Erna.** Hetek multával már nem emlékezhetem rá, hogy a tömördek olyan fajta küldeményből melyik volt a tied és mi volt a hibája. — **Gr. Serényi László.** Nagyon kedvesen vettem és ilyenekből való gyűjteményemben emlékül őrzöm meg. — **Pap Lilike.** Ugy tudom, már régebbi kis olvasóm vagy, tehát a könyv dolgában már irhatsz a kiadó-hivatalnak. — **Donáth Matildka.** Ugyan furcsát gondoltál, hogy könyvből lemasolt elbeszélést küldtél be közlés végett. Minek közölnék olyat, amit könyv-

ből már akárki olvashatott? Csak új dolgokat közölök. Kérdésre válaszom: köszönöm, jól. — **Kerekes György.** Most már jól van és be is soroztam. — **Márkus Böske.** A módja ez: Leírod egy sorba a rejtvény végén jelzett egész számsort (1—30), aztán, ha az egyes szöveget kitaláltad, azoknak betűit az illető számok alá írod. Így lassanként megkapod az egész mondást. — **Belecskára.** Már sajtó alatt volt, mikor az újabb, módosított szöveg megérkezett. Semmi baj azonban, mert ez is csak éppen olyan simitásokkal jelent volna meg. A mi a szíves ajánlatot illeti: elolvassuk és ha akad, ami beválik, közöljük. — **Gerber Erzsike és Klárka.** Nem bizony, az nem lehet, hogy Magduskának, akit most hozott a golya hozzátok, a neve már a megfejtők jegyzékében szerepeljen; tehát hiába írnátok oda. A megfejtők rovata egészen komoly rovat: azoknak a jegyzéke, akik több vagy kevesebb fejtöréssel a rejtvényt megfejtették; nem engedhetem, hogy neveltség tárgya legyen. Már pedig azzá lenne, ha pólyás baba is, aki még beszélni sem tud, ott szerepelne. Nem gondoljátok? — **Apáthy Ilonka.** Budapesten valóban sok az érdekes látni való, de nyáron a budapesti ember mégis kívánczik árnyas erdőbe, zöld mezőre, a szép szabad természet ölébe. Ferke és Laci pártások is bizonyosan vakációznak valahol; de azt hiszem, majd berukkolnak újra. A czimzsalagból elég egy. A rejtvénykéd nem sikerült. — **Engel Ella és Kamilla.** Mi célra küldtétok azt a 40 fillérs bélyeget? Irjátok meg mielőbb, hogy kívánságotok szerinti helyére juttathassam. Msképp a *Jó Szív* rovatába sorolom. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Materny Rózsika és Margit (Zilah) a nekik küldött képes levelező lapokat szívesen viszonzózzák hasonlókkal.

ROVÁS.

M. H. és *E.* sorait, mint megokolás nélkül czeruzával írottakat, nem vehettem figyelembe.

JÓ SZÍV.

Az országos gyermek-védő egyesület javára: *Weisskopf Aranka* gyűjtése 11 korona és 40 fillér. (Egyes adakozók: Aranka, Elza, Lenke, apuska, anyuka, Kata, Jancsi, Juliska, Palika, Karicza, Erzsike, Mariska néni, Liebstein bácsi, a kisasszony, Zilahi Pista, Rákossy Annuska, Jenő bácsi, Nemes Jancsi, Imre, Lajos bácsi, dr. bácsi, Irénke, Gyuri, Gyurka egyenként 40 fillért, Leo 10 f., Zoli 44 f., a bácsi 30 f., Antónia 26 f., Pista 50 f., Anna szobalány 20 f.)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.